

DE WROK VAN DE LEEUWIN

Andere boeken van Katja Brandis bij Clavis

In de serie Woodwalkers. The Return

De erfenis

De grootmeester

De series

Woodwalkers

Woodwalkers & Friends

Seawalkers

De jaguargodin

De pantergod

Katja Brandis

Woodwalkers. The Return. De wrok van de leeuw

© 2022 Arena Verlag GmbH, Würzburg

© 2025 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Claudia Carls

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Woodwalkers. Die Rückkehr. Das Grollen der Löwin*

Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg

Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 5578 4

D/2025/4124/013

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Katja Brandis

De wrok van de leeuwijn

Woodwalkers *The Return*

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Clavis

Voor Lucca

We hebben veel leuke nieuwe mensen ontmoet op onze schoolreis naar Afrika. Maar jammer genoeg verloren we de strijd om het oude Cherokeeboek met de geheime woodwalkerformules. Het viel in de klauwen van de gemene leeuwenwalkster Rebecca Youngblood. Wanneer zal ze de voltooide vertaling kunnen lezen en welke geheimen bevat het boek nog meer? Kan ze ons ermee schaden? Zal ze meteen in actie komen en proberen mijn oude vijand Andrew Milling te bevrijden en hem zijn mensengedaante terug te geven (of mij mijn poemagedaante af te nemen)? Niet iedereen in onze klas weet hiervan, en de eerstejaars die we onder onze hoede hebben al helemaal niet. Ze zijn gewoon benieuwd hoe het de Afrikaanse studenten, die binnenkort voor een tegenbezoek komen, zal bevallen in de Rocky Mountains ...

Proloog

David Johnson

Het was duidelijk dat op deze plek een catastrofe had plaatsgevonden. Gelukkig was het allemaal honderdvijftig miljoen jaar geleden gebeurd, toen bijna honderd van de dinosauriërs die hier leefden van de dorst waren omgekomen tijdens ernstige droogtes. Jammer voor hen, maar voor de prehistorici van nu was het de hemel op aarde. En het was een onverdachte ontmoetingsplaats, want de dinosaurusresten werden elk jaar door honderdduizenden toeristen bewonderd.

Niet al die toeristen waren mensen.

Natuurlijk had de ranger die Davids kaartje controleerde geen idee wie voor hem stond: het hoofd van alle vliegende, lopende en zwemmende walkers in Noord-Amerika. Het enige wat hij zag was een slanke, goed verzorgde man van rond de zestig, die eruitzag alsof hij meestal een kostuum aanhad (deze keer droeg hij een spijkerbroek en een grijs t-shirt).

Ik moet eens proberen om hier binnen te glippen in vossen-gedaante, gewoon uit principe, dacht David Johnson toen hij de grote hal van staal en glas binnenging. Een hele helling van de voormalige steengroeve was overdekt en tot museum verklaard omdat ze zoveel fossielen bevatte.

Hoe geweldig hij deze plek ook vond, deze keer had David

geen oog voor de enorme ruggenwervels van een apatosaurus, de ribben van de stegosaurus of de vele andere botten die zich in het zandsteen aftekenden. Hij betastte alleen zoals altijd het half ontblote beenbot dat net zo groot was als hijzelf en dat je officieel mocht aanraken.

Is dat echt nodig? Denk eraan dat je overal je geur achterlaat, David. Ennia Sandras, hoofd beveiliging van de Raad van de Woodwalkers, was natuurlijk als eerste aangekomen om te controleren of alles veilig was. Ze stak even haar hoofd uit haar schuilplaats en David knikte eerbiedig naar de rat met het lijf vol littekens, die wantrouwend rondkeek. Het was alleen aan haar te danken dat de Raad überhaupt nog bestond; al tien jaar lang haalde ze de angel uit bedreigende situaties, weerde ze aanvallen af en ontmaskerde ze verraders. Zij koos ook de regelmatig wisselende ontmoetingsplaatsen. De Raad had geen vast hoofdkwartier, maar bestond uit leden die met hun gezinnen overal in Amerika woonden en die, zowel via telefoon en internet als via koeriers en boodschappers contact hielden met hun helpers, die ook over het hele continent verspreid waren.

Niet veel later arriveerde Farryn García, de dolfinenwalker uit Florida, die leraar was op Blue Reef High. Hij was op dit moment in zijn gedaante van een lange, donkerharige man.

Zogenaamd toevallig ging hij naast David op een van de twee banken op de begane grond zitten. ‘Wat dacht je van een plaats met wat meer water voor de volgende raadsvergadering?’

‘O, doe niet zo vervelend, wat is er mis met de Green River?’ Ondanks zijn sombere stemming moest David glimlachen. Hij mocht deze man, die maar half zo oud was als hij en het niet altijd makkelijk had gehad in het leven. ‘Trouwens, de volgende keer dat de Raad vergadert in het Natural History Museum in Salt Lake City, heb ik een reservesleutel voor ons geregeld. Er zijn enkele geschikte kamers voor onze bijeenkomst op de begane grond.’

‘Nog meer oude botten?’ zei García. ‘Wat deprimerend.’

Botten kunnen je niet verraden, maar levende wezens wel, murmelde de rat.

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt, Ennia.’ David keek op zijn horloge. ‘Maar vandaag zijn we hier. We hebben nog een uur voordat het bezoekerscentrum sluit en we de vergadering daar kunnen houden. Zullen we tot dan kort doornemen hoe het met onze drie gevaarlijkste vijanden is gesteld?’

Veel te veel vijanden, zuchtte Ennia Sandras. Mijn medewerkers hebben eigenlijk weer eens een paar ontspannende weken in het riool of op de vuilnisbelt nodig!

‘Ik weet het, het spijt me echt,’ zei David Johnson. ‘Had ik al gezegd dat we Andrew Milling voor de tweede keer naar een geheime locatie hebben overgebracht, zodat geen van zijn kompanen kan proberen hem te bevrijden?’ Hij realiseerde zich dat deze poemawalker nog steeds erg gevaarlijk was. En Andrew Milling had nog altijd een heleboel volgelingen die er niets om leken te geven of die het zelfs goedvonden dat hij mensen haatte en hun al veel kwaad had gedaan.

‘Goed idee om hem ergens anders onder te brengen,’ zei García, ‘maar ik maak me de meeste zorgen over die twee vrouwen ... Je weet wel over wie ik het heb.’

David knikte. ‘Die leeuwenwalkster is zeker het grootste risico, vooral omdat ze zoveel voormalige aanhangers van Milling om zich heen heeft geschaard. Wat wil die vrouw?’

‘Zoveel mogelijk aandacht, denk ik,’ zei García, terwijl hij voorzichtig een van de rangers in de gaten hield die in de buurt een aantal toeristen vertelde over de botten van de apatosaurus. ‘De woodwalkers in dit land zouden haar constant overal tegen moeten komen en niet anders kunnen dan haar volgen. En als ze zo verdergaat, gaat het haar nog lukken ook.’

Toen ik hoorde dat ze het geheime boek in handen had gekregen, had ik de neiging om al mijn snorharen uit te trekken, kwam Sandras tussenbeide.

‘Ik ook, geloof me,’ zei David en hij haalde diep adem. ‘Intussen hebben we trouwens de mobiele telefoon van Rebecca Youngblood onderzocht, die Carag en zijn vrienden in Afrika hebben buitgemaakt. Het was een wegwerpexemplaar, maar we hebben een chat kunnen reconstrueren.’

Hij vertelde wat in die chat stond en García kreunde. ‘Dekselse grote stroming! Hebben jullie onze vrienden van Clearwater High al op de hoogte gebracht?’

‘Dat doe ik meteen na onze meeting. Eerst ben jij aan de beurt, Farryn. Nog nieuws over de tijgerpython, van wie we allemaal zoveel houden? De advocate van de gruwel?’

Zijn buur op de bank knikte grimmig. ‘Lydia Lennox heeft contact opgenomen met haar dochter. Ze beweert dat ze alles wat ze heeft aangericht, moest doen om groter onheil te voorkomen.

Maar dat ze heeft ingezien dat ze ook fouten heeft gemaakt.'

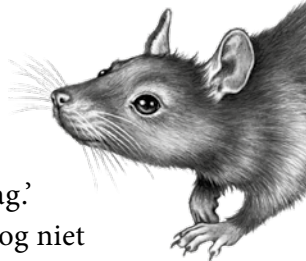
De rattenwalkster snoof en David zei: 'Daar geloof ik geen woord van. Zodra ze zich ergens laat zien, laat ik haar arresteren.'

'Mooi zo! Ik hoop dat dat snel lukt,' zei García uit de grond van zijn hart. 'Jammer genoeg is het haar specialiteit om boeven uit de gevangenis te halen en ze mag Andrew Milling graag.'

David Johnson knikte. De problemen waren nog niet van de lucht. Grote problemen. Plotseling dacht hij aan Carag, de poemajongen van Clearwater High. Moest hij een agent van de Raad naar hem sturen om hem in de nabije toekomst te beschermen? Het waren gevaarlijke tijden, vooral voor hem.

Maar gelukkig had Carag veel vrienden die hem konden helpen. Verbazingwekkend bekwame vrienden, zoals onlangs was gebleken tijdens de bestorming van die oude goudmijn. En hij had sinds kort ook nog nieuwe bondgenoten in Afrika.

Hij redt het wel, dacht David Johnson. Toen zei hij: 'Laten we gaan,' en hij stond op om de tien democratisch gekozen raadsleden om zich heen te verzamelen, zoals hij al zo vaak had gedaan.

Pelzige familiereünie

Carag

Als ik zenuwachtig ben, doet mijn vacht wat hij wil. Hij staat overeind, tintelt en kan niet eens door intensief likken in een toonbare vorm worden gebracht. Dit betekent dat iedereen kan zien hoe ik me voel, wat niet in elke situatie gewenst is.

Mijn zus, die zich ook net in een grote roofkat had getransformeerd, grijnsde, dat kon je zelfs in haar dierlijke gedaante zien. *Zou het kunnen dat je zenuwachtig bent, Carag?*

Ik sloeg naar haar met een voorpoot. *Nee, waarom zou ik zenuwachtig zijn? Het is tenslotte pas de eerste keer dat mijn poemaouders mijn mensenouders ontmoeten. Niets bijzonders!*

De Ralstons hadden me in huis genomen toen ik de Rocky Mountains had verlaten om het leven als mens uit te proberen. We hadden elkaar in het hart gesloten en ik maakte deel uit van de familie. Gelukkig waren de Ralstons verrassend snel over de schok heen dat ik een woodwalker was. Maar waren ze echt klaar voor vier van die woodwalkers? En wat zouden Nimca en Xamber, mijn echte ouders, van hen vinden?

Je hoeft het niet in je broek te doen, hoor, alles zal wel op rolletjes lopen, zei Mia. Ze was nog maar pas vanuit de bergen op mijn school gekomen, maar ze hield er nu al van om menselijke

uitdrukkingen te gebruiken. Hoe gekker, hoe beter.

Ik heb niet eens een broek aan, reageerde ik, een beetje verward. *En als ik er een aan had, waarom zou ik er dan ... in plassen?*

Ik weet het niet, maar het klinkt wel grappig, toch? Mia sprintte weg. *Tot zo op het ontmoetingspunt!*

Tot zo! riep ik en ik draafde weg richting het stadje Jackson, waar mijn mensenfamilie woonde. We hadden afgesproken dat ik hen daar zou ophalen en naar het ontmoetingspunt zou brengen, waar Mia met mijn 'echte' ouders zou wachten. Dan kon de picknick beginnen.

Voor mijn vertrek had mijn vriendin Tikaani in haar gedaante van poolwolvijn liefdevol mijn neus aangeraakt om afscheid te nemen. *Veel succes en bijt niemand!*

Dat ben ik niet van plan, antwoordde ik. De gedachte aan haar verwarmde mijn hart terwijl ik me door het sneeuwlandschap naar het westen begaf. Ik volgde hertenpaden om niet weg te zakken in het dikke witte tapijt. Half februari had de winter mijn leefgebied nog stevig in zijn greep.

Niet veel later sprong ik bij het huis van de Ralstons door het open raam van mijn kamer op de eerste verdieping (wat geen probleem was, zelfs niet als het de tweede verdieping was geweest). In mijn kamer, die bosgroen was geschilderd en nog steeds naar verf rook, transformeerde ik me en kleepte ik me aan. Als een vanbuiten doodgewone blonde jongen liep ik de trap af naar de woonkamer. Daar rook ik eten en zonnebrandcrème.

'Ah, daar ben je eindelijk, Jay! We zijn al helemaal opgewonden!' Mijn stiefmoeder Anna, mijn zusje Melody en alle andere leden van de familie hadden hun dikke skikleding aangetrokken, inclusief bontgekleurde mutsen en handschoenen. Melody droeg

haar roze eenhoornrugzak, Anna had een picknickkleed onder haar arm en Donald hield een koeltas vast die bij deze temperaturen totaal overbodig was.

‘Nou? Kunnen we gaan, kerel?’ Marlon klonk een beetje geïrriteerd, maar dat was normaal voor hem. Mijn stiefbroer, die me lang had gepest, was ouder en hij was ook groter dan ik. Dankzij zijn rugbytraining was hij breedgeschouderd en zag hij er zo sterk uit als een elandstier.

Ik knikte en vroeg me voor de zoveelste keer af of dit wel een goed idee was. Geen van de Ralstons had enige ervaring in de wildernis en ze kenden roofkatten voornamelijk van televisie. Nou ja, behalve Mia en mij, hopelijk had dat hen een beetje gehard.

Na veel wikken en wegen had ik het startpunt van de Philips Canyon Trail voorgesteld als ontmoetingsplek. Deze locatie lag buiten de stad en was gemakkelijk bereikbaar voor mijn mensenfamilie met hun niet bepaald kleine auto. Bovendien bood het dennenbos genoeg dekking zodat niemand ons kon observeren. In de zomer waren de bergweiden bezaaid met gele, witte en roze wilde bloemen, die wandelaars en mountainbikers aantrokken, maar in de winter was er nauwelijks iets te beleven.

Tot nu. Zodra ze uit de auto stapten, waren Anna, Donald, Marlon en Melody zo luid aan het praten dat elke wapiti en lynx in de omgeving waarschijnlijk al gevlucht was (of op de grond lag met een hartaanval).

Toen we te voet op weg gingen, pakte mijn zusje mijn hand en keek glimlachend naar me op. ‘Woonde je hier toen je een poema was? Toen je klein was?’

Ik schudde mijn hoofd en ademde de koude, heldere lucht in. ‘Ten noorden van hier in Yellowstone National Park. Waar de

geisers zijn. Ik keek daar af en toe naar mensen en was vreselijk nieuwsgierig naar jullie.'

Op dat moment zag ik de markering die Mia voor mij op een boom had achtergelaten. Ik wenkte mijn mensenfamilie om het pad te verlaten. Plots hield het geklets op en sjokten ze in gespannen stilte achter me aan. Alleen het kraken van onze laarzen in de sneeuw was te horen. Totdat een bekende geur mijn neus bereikte en ik Mia's kaneelkleurige vacht tussen de dennenstammen herkende.

Mijn moeder fluisterde in mijn hoofd: *Dat zijn ze dus, jouw mensen! Ze maakten zoëven net zoveel lawaai als een bende woedende wangzakeekhoorns.*

Ik moest glimlachen. *Dat is normaal voor mensen*, zei ik, en ik wendde me tot de Ralstons. 'Niet schrikken, ze komen nu naar ons toe.'

Mijn vader was een trotse jager met een dikke roodbruine wintervacht en gouden ogen. Als poema en mens was hij groter dan ik, ook al was ik nu volgroeid. Ik rook angst toen hij de Ralstons naderde en hij terloops met zijn klauwen een boom markeerde. Ik zag de spieren bewegen onder zijn vacht. Melody's ogen waren zo groot als knikkers en haar hand plette bijna mijn vingers (ze had verrassend veel kracht voor een meisje van haar grootte).

Moest je dat nu echt doen, papa? vroeg ik en ik zuchtte

binnensmonds. *Ze weten wel dat dit jouw territorium is.*

Ach, kan nooit kwaad dat nog eens duidelijk te maken, zei mijn vader, die tot voor kort niet bepaald op goede voet stond met mensen. *Wie is die lange daar? Is dat die vent die je gefolterd heeft met harde muziek?* Op zijn grote poten naderde hij Marlon, die een beetje bezorgd keek, wat begrijpelijk was.

Dat heeft hij al een tijdje niet meer gedaan, verzekerde ik mijn vader en ik ging voor Marlon staan om Xamber weg te duwen als dat nodig zou zijn.

Ondertussen sprong Mia over een boomstam, rolde rond in de witte pracht en liet grote wolken sneeuw omhoogdwarrelen.

Waarom gedraag je je precies als een katje? kreunde ik.

Omdat ik een ontspannen sfeer probeer te creëren! Een licht-bruine flits joeg langs me heen. *Kijk niet alsof een jager het op je gemunt heeft en speel mee!*

Ik rolde met mijn ogen. *En wie wil er vertalen? De grondeekhoorn van hiernaast? De ekster op die tak daar?*

Mijn moeder deed tenminste nog een poging om vriendelijk te zijn. Nimca was Anna genaderd, spinde naar haar en keek met stralende ogen naar haar op. *Zeg haar dat ik blij ben dat ze zo aardig voor je is en je altijd genoeg te eten heeft gegeven!*

Natuurlijk vertaalde ik dat graag en Anna glimlachte. ‘Dat deed ik met plezier. Bedankt dat je me je zoon hebt geleend. Hij heeft ons vaak beschermd, ook toen we nog helemaal niet wisten dat hij een tweede gedaante heeft als roofkat.’

Ja, Carag is goed met zijn klauwen. Nimca spinde luider. *Hij heeft mij en een ranger zelfs eens geholpen om een grizzly te verjagen.*

‘Mag ik je moeder aaien?’ vroeg Melody.

Donald zag eruit alsof hij elk moment een beroerte kon krijgen.

‘Nee, Melody. Zoiets zou vreselijk opdringerig zijn. Voor zover ik het begrijp, hebben we het hier over volwassenen, die het net zomin waarderen als wij wanneer iemand ...’

Maar toen had Nimca haar kop al tegen Melody’s hand gevlijd. *Je hebt weinig angst voor ons, dat bevalt me. Waarom heet je “Lied”? Zong iemand toen je geboren werd?*

‘Je familie is echt pluizig!’ straalde Melody terwijl ze de vacht van mijn moeder streelde.

Ik kon het vertalen nauwelijks bijhouden, dus uit pure zelfverdediging deed ik een voorstel. ‘Zullen we nu gaan picknicken?’

Goed idee, zei Xamber, terwijl hij Marlon nog dichter naderde en rakelings langs hem liep in de richting van de koelbox. Marlon liet een geluid horen dat klonk als een opblaasspeeltje waar iemand in had geprikt.

Tot onze grote vreugde ontdekten we dat de Ralstons zelfge maakte hamburgers hadden meegenomen, die zelfs nog warm waren. Mia spietste drie hamburgers aan haar klauwen, mijn vader nam er vier. *Dat is aardig van jullie*, zei hij minzaam. *Het is al een paar dagen geleden sinds onze laatste buit.*

Mijn moeder sprong op. *Maar er is nog wat over, dat kunnen we jullie aanbieden.* Geschrokken zag ik dat ze een half verrot dikhoornschaap uit de struiken wilde slepen. *Nee, eh, laat maar, er is genoeg te eten*, verzekerde ik haar en ik was blij dat de wind de geur van het kadaver niet naar ons toe blies.

We knabbelden er vrolijk op los. Tot Donald plotseling vroeg: ‘Vinden jullie het erg dat Jay voor ons heeft gekozen? Voor het leven in de stad?’

O jee. Ik hoefde mijn ouders niet aan te kijken om te weten dat dit als een stuk bot in hun keel zou blijven steken.